

Jeg kunde ogsaa have Lyst til, om det ærede Medlem vilde oplyse, om de Mænd, der komme og lide Nød, høre til den indre Mission, altsaa ere forladte af deres egne. Jeg tror ikke, at det er Tilfældet. Jeg tror tværtimod, at det vil vise sig, at denne Retning, ligesom andre levende Retninger i Folkekirken, har sin Menighedspleje og selv understøtter sine Trosfæller saa vidt muligt; saa at der ikke er ret mange af dem, der, som det hedder i et Blad, dø af Sult og lide Mangel i højeste Grad. Disse Folk høre ikke til den Retning inden for Folkekirken, som det ærede Medlem har saa meget imod. De høre maaske snarere til det Parti, som de Herrer selv tilhøre, til den Religion, som man maaske kan sige, at Socialismen er her i Landet.

Naar man derfor vil formane os andre til at hjælpe vore fattige og trængende, vil jeg returnere denne Formaning til de Herrer selv. Saa vilde der sikkert ikke være saa megen Nød, som der nu er, naar de Herrer anvendte de mange Tusinder, der nu bruges til at understøtte dem, der kunne, men ikke ville eller ikke maa arbejde, til at understøtte dem, der virkelig ere i Nød. Da ville maaske Forholdene blive noget bedre inden for den Kreds, end de nu ere. De, der læse de socialdemokratiske Blade, ville have lagt Mærke til, at man næsten ikke kan finde et Nummer, uden at det er fuldt af Angreb paa Kirken og Præsterne her i Landet. Der stod saaledes forleden en Artikel om en Altertavle i den Kirke, som Præsterne selv have bygget i Kjøbenhavn, og til hvilken de ikke have bedt andre, heller ikke de Herrer Socialdemokrater, om Penge. Præstefruerne have givet Penge til Kirkens Udstyr. Nu mangler Altertavlen, og det er Mening, at Præstesønner skulle hjælpe til at skaffe den; men heller ikke det kan man taale. Der skrives en Artikel med Overskriften: „Mens Folk dø af Sult“ — og hvori der staaar:

„Næsten daglig meldes der fra Kjøbenhavn om fattige Mennesker, der dø af Sult og Kulde paa Gaden“ — af Kulde har der dog ikke kunnet dø mange det sidste halve Aar —, „men dette rører slet ikke Missionspræsterne eller det „kristelige“ Samfund i nogen mærkelig Grad. Lad blot de fattige sulte og dø, det gælder om at skaffe Kirker og Altertavler og — fede Embeder til forslugne Teologer“.

Det er den Mening, som de Herrer have om Kirken, og dog ville de staa her og bilde os andre ind, at de ikke ere Modstandere af Kirken, ikke Modstandere af

Kristendommen og det kristne Liv (*Borgbjerg*: Kirken og Kristendommen ere ikke det samme) . . . Ja, for saa vidt man vil gøre Kristendommen til et med Socialismen, staa de Herrer selvfølgelig paa Kristendommens Grund; men jeg tror ikke, der er ret mange, der ville sige, at Kristendommen og Socialismen ere et, jeg gør det i alt Fald ikke.

Formanden: Jeg vil gøre opmærksom paa, at det vil være nødvendigt at føre Forhandlingen om disse Forslag til Ende i Dag, og jeg opfordrer derfor fremtidige Talere til at udtale sig saa kortfattet som muligt.

Folketingsmanden for Odense Amts 8de Valgkreds har begæret Ordet for tredje Gang. Dertil kræves Tingets Samtykke. — (Ophold). Da ingen begærer Afstemning, har det ærede Medlem Ordet.

Holm: Hvis Forhandlingerne havde kunnet sluttes i Lørdags, vilde jeg for mit Vedkommende have kunnet indskrænke mig til et Par Ord; men da Forhandlingerne ere fortsatte i Dag, finder jeg ingen Anledning til at tilbageholde alle de Bemærkninger, som jeg kunde have Lyst til at fremsætte. Jeg skal dog holde mig den højtærede Formands Udtalelse efterrettelig og gøre det saa kort som muligt. Naar jeg forleden begærede Ordet, var det blot for kort at gøre opmærksom paa, at det ikke var nødvendigt for mig at svare den højtærede Minister. Hvis den højtærede Minister havde anført Argumenter mod mit Standpunkt, saa havde det været nødvendigt, men da Ministeren ikke gjorde det, men derimod tillagde mig en hel Del Udtalelser, som jeg ikke havde brugt, og adskillige Standpunkter, som jeg ikke havde indtaget, og saa meget dygtig gendrev disse Udtalelser og Standpunkter, er det klart, at det er ikke noget, jeg behøver at tage mig nær; da det ikke var min Stilling, der blev angrebet. Da der imidlertid er Tid dertil, skal jeg tillade mig at dokumentere det, idet jeg henviser til Rigsdagstidenden. Den højtærede Minister sagde, at jeg gjorde mig skyldig i „kolossal Overdrivelse“, idet jeg sagde, at Administrationens Ret til at klassificere Embederne efter § 21 var en hel „Lønningslov“. Men hvis man vil se efter i Rigsdagstidenden, Sp. 1041, har jeg der kun udtalt: „Hvis de Herrer ville lægge Mærke til § 21, er der der anført to af de vigtigste Ting vedrørende Ordningen af Folkekirkens Forfatning. Der er anført, hvad der skal gøres med Hensyn